

นิยาย
สูง
ชัน
ทุกตอน
VOL 1

ยาม

ดารา
ลิน 黑天
everyY

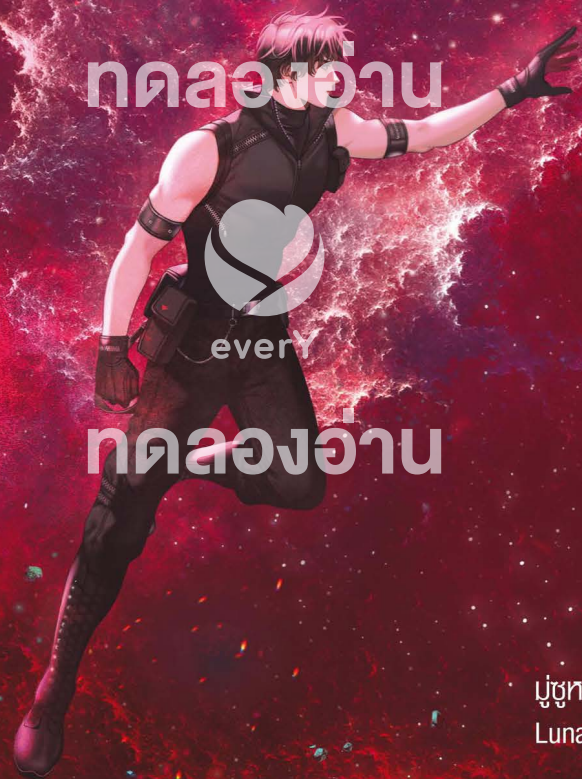
everyY

ทดลองอ่าน

everyY

ทดลองอ่าน

ผู้ชูลี่ (木苏里) เขียน
Luna แปล kanapy ภาพ
พิมพ์ครั้งที่ 1

everY

ทดลองอ่าน

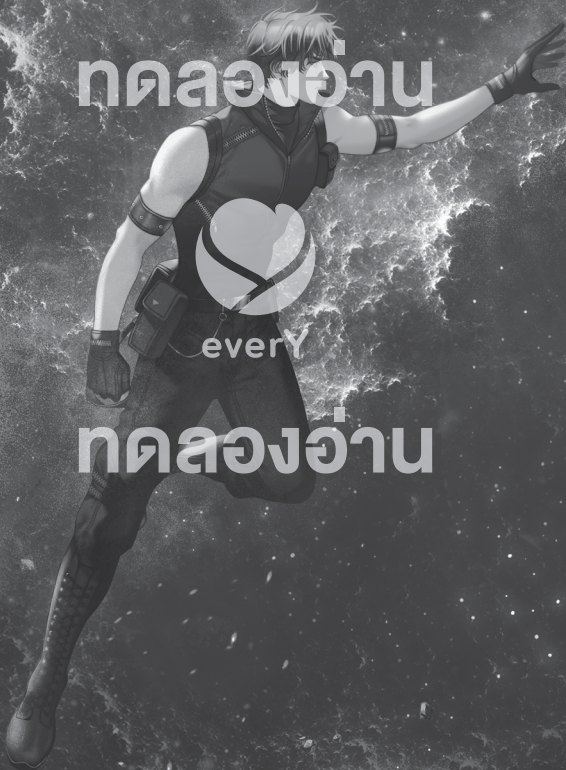
everY

ทดลองอ่าน

everY

ทดลองอ่าน

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ

กับนิยายเอเวอร์วายได้ที่

 everY

 @everY_2015

คำนำ

เอเวอรัวยขอพานักอ่านทุกท่านก้าวเข้าสู่โลกแห่งอนาคตไปกับนิยายเรื่อง 'Nights ยามดาราสิ้นสูญ' นิยายไซไฟเรื่องแรกของเอเวอรัวยที่ผสมผสานความเป็นไซไฟกับความรักได้อย่างลงตัวค่ะ

ในอีก 3,000 ปีข้างหน้าวิทยาการด้านต่างๆ ได้พัฒนาไปไกลมาก จู่ๆ ดาวดวงหนึ่งก็เกิดการระเบิดแบบไม่มีใครได้ทันตั้งตัว ผู้คนบนดาวดวงนั้นที่ยังมีชีวิตรอดต้องอยู่ท่ามกลางทะเลดาวอันเว้งว่าง และ 'ลูซี่' หัวหน้าหน่วยปฏิบัติการกองอำนวยการความมั่นคงคือหนึ่งในผู้รอดชีวิต...

หลังจากเขาตื่นขึ้นมาก็ต้องหาทางมีชีวิตรอดต่อไปในสภาพแวดล้อมที่ปริมาณออกซิเจนต่ำกว่ามาตรฐาน แคมยังไม่คิดไม่ฝันว่าจะเจอ 'คนคุ้นเคย' อย่าง 'ซ่าเอ้อ หยาง' บุคคลที่มีคำอธิบายต่อท้ายชื่อว่า 'นักโทษแห่งเรือนจำอวกาศ' อีกด้วย

พวกเขาจะใช้ชีวิตกันต่อไปอย่างไร ต้องเผชิญกับเหตุการณ์อะไรบ้างหลังดวงดาวระเบิด และ 'คนคุ้นเคย' ที่ห่างหายกันไปนาน เมื่อกลับมาพบกันอีกครั้งจะเป็นอย่างไร เราก้าวขึ้นยานบินแล้วเดินทางสู่ห้วงอวกาศอันไกลโพ้นไปพบพวกเขากันเลยดีกว่าค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอรัวย

แนะนำตัวละคร

* ฉูซื่อ

หัวหน้าหน่วยปฏิบัติการกองอำนาจการความมั่นคง เติบโตมาในสถานสงเคราะห์เด็กกำพร้า สูงยาวเข้าดี มักแต่งตัวเนี้ยบตั้งแต่หัวจรดเท้า นิสัยดีอ่อนน้อม ชอบค้นคว้า ปิดกั้นตัวเอง พูดน้อยต่อหน้า เวลาก็ใช้เวลาทำตัวมีมารยาท มากๆ มักเป็นเวลาที่ทำความเรื่องไร้คุณธรรมเสมอ

* ซ่าเอ๋อ หยาง

นักโทษที่ตามจับยากที่สุดในประวัติศาสตร์ของ เรือนจำอวกาศ ดวงตาสีเทาอ่อน บุคลิกไม่สนใจโลก ไม่อยู่ในกฎเกณฑ์ และไม่เคยเกรงกลัวอะไร มักมี ท่าที่เรื่อยเฉื่อย เอาแน่เอาอนไม่ได้ เปลี่ยนสีหน้าเร็ว ยิ่งกว่าพลิกหน้าหนังสือ มั่นใจในการกระทำของตัวเอง ความจำดีเยี่ยม

* จิน เฟอร์กูสัน

ชายหนุ่มอายุไม่ถึงสามสิบ ผมยาวสีทอง เป็นคนช่างพูด ช่างเจรจา ชักลวง ก่อนดาวจะระเบิดเขาเป็นช่างเทคนิค ซ่อมบำรุงสมรรถนะยานบิน

* เจียงซี

พ่อบุญธรรมของฉูซื่อ เป็นหนึ่งในสามผู้เชี่ยวชาญใหญ่ ด้านอาวุธของกองทัพ พุ่มเทกับการค้นคว้าวิจัยทั้งชีวิต ไม่มีภรรยาและบุตร เขาจดจำลำดับการจัดเก็บของเอกสาร ทุกชุดได้อย่างแม่นยำ แต่มักลืมนึกว่าเก็บของใช้ใน ชีวิตประจำวันไว้ตรงไหน เป็นพวกอนาถาจัดกับ อุปกรณ์ครัว

* คาร์ลอส เบลก

ราชาผู้พเนจรอวกาศ อายุเกือบหนึ่งร้อยเจ็ดสิบปี
รูปร่างสูงใหญ่ กล้ามเนื้อแน่นแข็ง ผมสีน้ำตาลเข้ม
หนวดเคราดกหนา ส้มัยยังหนุ่มมีนิสัยใจร้อน มุทะลุ
เขาเคยมีภรรยาและลูกสาวคนหนึ่ง

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องที่ต่างขึ้นจากจินตนาการของผู้เขียน
ไม่มีความเกี่ยวข้องกับบุคคล สถานที่ หรือเหตุการณ์จริงใดๆ

เนื้อหา มีประเด็นอ่อนไหวเกี่ยวกับความรุนแรง การฆ่าตัวตาย การก่อการร้าย

ประสบการณ์ชีวิตตาย บาปพลทางใจในวัยเด็ก

มีการกล่าวถึงอาการบาดเจ็บเรื้อรังและอาการป่วยทางจิต

ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อทางจิตใจ

สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป

โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

Part 1

แผ่นละซอง

บทที่ 1

แขกผู้ไม่ได้รับเชิญ

พระเจ้าเคยจ้องมองสมุทรตราผืนนี้ พระองค์นิทรายาวนาน ณ ที่แห่งนี้ และตื่นขึ้นอีกครั้ง ณ ที่แห่งนี้ - 'ดินแดนแห่งความว่างเปล่า' โดยเอสเธอร์

ป่าสนซีดาร์ดำผืนนี้กระเสือกกระสนจากความตายมาดักพักแล้ว ใบเขียวเล็ก
แห้งเหี่ยว ทั่วตัวห้อยเหี่ยว ที่น่าแปลกคือไม่ได้ส่งกลิ่นเปรี้ยวผาคของต้นไม้ใบหญ้า
ที่ผุเน่า

กลิ่นหอมของไม้ที่รายล้อมอยู่ในป่ามานานปีสายนั้นยังคงลอยอวลเฝียบๆ
และซ่อนแคปซูลแช่แข็งยีสืบห้าเครื่องไว้ในส่วนลึกของป่าสน

แคปซูลแช่แข็งเรียงเป็นสี่เหลี่ยมผืนผ้าอย่างเป็นระเบียบ กระจกครอบ
ถูกเกาะพราวไปด้วยเกล็ดน้ำแข็ง

หนึ่งในแคปซูลแช่แข็งส่งสัญญาณเตือนแหลมสูงจนชวนให้ใจหวิว
กรีดผ่านป่าลึกอันเฝียบสงัด

"พลังงานไม่เพียงพอ พบข้อขัดข้อง"

"คำเตือน แคปซูลแช่แข็งกำลังจะหยุดทำงาน กรุณาสำรวจพลังงาน
ภายในห้าวินาที"

"นับเวลาถอยหลัง ห้า"

"สี่"

"สาม"

"สอง"

"หนึ่ง"

"ไม่พบแหล่งพลังงานใหม่ แคปซูลแช่แข็งทำการ..."

คำว่า 'ปิด' ยังพูดไม่จบ เสียงอิเล็กทรอนิกส์ที่ปราดจากน้ำเสียงก็หยุดชะงัก
ฟู...

เสียงฐานโลหะหยุดเคลื่อนไหวยังดูคล้ายอากาศรั่ว ผลจากการที่ระบบ
เพิ่มอุณหภูมิถูกเงินทำให้เกิดน้ำแข็งที่จับตัวบนกระจกครอบระเหยไปด้วย
ความเร็วที่มองเห็นได้ด้วยตา ก่อนจะเผยให้เห็นใบหน้าหล่อเหลาทว่าขาวซีด
ที่อยู่ภายในแคปซูลแช่แข็ง

เกิดน้ำแข็งบางๆ ที่เกาะบนโหนกคิ้วทำให้เขาดูเย็นยะเยือกจนน่าตกใจ
ปราดจากชีวิตชีวา รวากับหลับใหลอยู่ในที่แห่งนี้มานานและจะไม่ตื่นขึ้นมา
อีกต่อไป

ทว่าแทบจะในวินาทีถัดไปที่เกิดน้ำแข็งสลาย ดวงตาได้รูปสวยงามคู่นั้น
ก็ลืมขึ้นอย่างไม่มีเค้ากลางใดๆ

บอกตามตรงว่าแม้กล่องโลหะที่เอาไว้น้ำแข็งมนุษย์พวกนั้นจะมีชื่อว่า
แคปซูลแช่แข็ง แต่รูปร่างของมันกลับไม่เหมือนแคปซูลเลยสักนิด

พวกมันมีรูปร่างที่ไม่เข้าตาใครต่อใคร ข้างบนกว้างข้างล่างแคบ เป็น
รูปทรงหกเหลี่ยมที่ดูหน้ายาวยิ่งกว่าหน้าของม้า เมื่อคนเข้าไปนอนข้างในก็คือ
โรงศพที่ถูกผลิตัวอย่างได้มาตรฐานและประณีตชัดๆ

ตอนที่ภาพออกแบบเพิ่งปล่อยออกมานั้น ผู้ชื้อกำลังยุ่งอยู่กับการจัดการ
เหตุจลาจลในเรือนจำอวกาศ แทบไม่ได้หลับได้นอนสามวัน ง่วงจนสีหน้ามึนทั้ง

นักออกแบบผู้โชคร้ายคนนั้นเคาะประตูห้องทำงานของเขาแล้ววาง
กระดาษออกแบบปีกหนาลงบนโต๊ะทำงาน

ตามกฎหมายเอกสารทุกอย่างของแคปซูลแช่แข็งรวมถึงรูปลักษณะของมัน
ต้องผ่านการตรวจสอบและเห็นชอบจากหัวหน้าหน่วยปฏิบัติการกองอำนาจการ
ความมั่นคง หลังเซ็นชื่อแล้วจึงจะดำเนินการต่อไปได้

ซึ่งบังเอิญว่าผู้ชื้อก็คือหัวหน้าหน่วยปฏิบัติการประจำสำนักงานหมายเลขห้า

คนนั้น

เขาเห็นความหนาของกระดาษปีกนั้นแล้วหลับตาลง ท่ามกลางเสียงโฆษณาชวนเชื่อของนักออกแบบ เขาตัดสินใจพลิกไปถึงหน้าสุดท้ายแล้วเซ็นชื่อเสียเลย

วันที่ผลิตภัณฑ์เสร็จสมบูรณ์ เขาสวมเสื้อเจ็ดที่ตัดเย็บอย่างประณีต นั่งอยู่ในห้องประชุมชั้นบนสุดของกองอำนาจการความมั่นคง ฟังพวกตาเฒ่าสาธิตคำตำหนิเรื่องการดีไซน์ด้วยท่าทางสง่างามพร้อมกับสีหน้าสงบนิ่ง

คนอื่นเขาอุตสาหิ์พ่นคำตำถึงสองชั่วโมงเต็ม แต่เจ้าตัวแสบฟังแล้วสีหน้าไม่เปลี่ยนแปลงสักนิด ไม่ใช่แค่ไม่สำนึกเลยแม้แต่น้อย เขายังเคาะโต๊ะเบาๆ พลางพูดยี้มๆ

'อายุขัยของดวงดาวยังอีกยาว ยังไงแคปซูลแช่แข็งนี้ก็ยังไม่ถึงเวลาให้พวกเราลงไปนอนหรอกน่า ชี้เหร่ก็ชี้เหร่ไปเถอะ'

เล่นเอาบรรดาผู้สูงวัยเหล่านั้โกรธจนควันออกหู

ผลคือพูดคำนั้นได้ไม่ถึงห้าปี ดาวก็ระเบิดเสียแล้ว

ตัวอู้อืเองก็ได้ลงไปนอนในโลงศพแช่แข็งรูปทรงอปลัษณั้จริงๆ ชัดว่าก่อกรรมทำชั่วไว้มากเกินไปจนสวรรค์ก็ทนดูไม่ไหว นี่น่าจะเรียกว่ากรรมตามสนอง

อู้อือกระแอมกระไออยู่ในกระจกครอบ เอาไอเย็นเยือกในปอดออกมาจนหมด ก่อนจะลองขยับนิ้วมือแล้วบิดตัวล็อกนิรภัยด้านในออก

เส้นเอ็นและกระดูกของเขายังคงแข็งทื่อทั้งตัว ลำพังแค่เปิดประตูแคปซูลแช่แข็งก็ต้องออกแรงอยู่นานสองนาน

ห่างหายจากความรู้สึกที่เท้าเหยียบพื้นไปนาน เขาเซไปด้านหลังเล็กน้อย ก่อนจะนั่งพิงข้างแคปซูลแช่แข็งแทน

ห่างออกไปครึ่งก้าวแคปซูลแช่แข็งอีกเครื่องยังคงทำงานปกติ บนกระจกครอบแสดงตัวอักษรสองแถว

'เวลากาล 13:20:07

อุณหภูมิจนในแคปซูล -206 องศาเซลเซียสใหม่'

เวลาสิบสามนาฬิกาควรเป็นเวลาหลังเที่ยงที่แดดกำลังแรงที่สุด แต่เหนือศีรษะขึ้นไปกลับเป็นผืนทะเลดาว บริเวณโดยรอบเงียบสงัดราวกับยามวิกาลกลางดึก

ลูซื่อเหลียวมองรอบๆ ก่อนสูดลมหายใจเข้าลึกเอือกหนึ่ง

อากาศอึดอัดมาก ทั้งที่ออกมาจากแคปซูลแช่แข็งแล้วแท้ๆ กลับเหมือนยังถูกระเบียงอย่างครอบรอบอยู่ เขาหายใจได้ไม่ทั่วท้องนัก ไม่รู้ว่าปอดบาดเจ็บจากการถูกแช่แข็งไปแล้วหรือเปล่า

กร๊อบ...

ทันใดนั้นก็มียิบสนคล้ายถูกระเบียงดังมาจากด้านหลัง

"ใคร!" ลูซื่อหันขวับ

ไม่ได้เอ่ยปากพูดมานาน เสียงของเขาจึงแหบเล็กน้อย

ในเวลาเดียวกับที่ส่งเสียงนี้ มือของเขาก็เลื่อนไปจับที่เอวด้วยความเคยชิน

ขอบคุณฟ้าดิน ตอนที่เข้าไปอยู่ในแคปซูลแช่แข็งนั้นค่อนข้างฉุกเฉิน หุกได้รับร้อน จึงไม่ได้ถอดปีนออก

เขาปลดเซฟตี้ล๊อค ท่ามกลางความเงียบสงบเสียง 'แกร๊ก' ดังกังวานเป็นพิเศษ

"อย่าๆ! ผมออกไปเดี๋ยวนี้ล่ะ! ออย่างิง!" วัตถุสีดำทะมึนก้อนหนึ่งชะโงกออกมาจากหลังแคปซูลแช่แข็งเครื่องหนึ่งพร้อมเสียง ปร่าร่างเหมือนไม้ถูพื้นหวัทลม...แบบที่หมักอยู่ในโคลนมาสองปี

ลูซื่อหรือตาพินิจมองครู่หนึ่ง ค้นหาดวงตาคู่หนึ่งจากหัวไม้ถูพื้นนั้นจนเจออย่างยากลำบาก...นั่นเป็นคนที่ไม่ได้จัดการผมเผ้าและหวดเครามาไม่รู้มานานเท่าไร

"มีใครอีก" นิ้วของลูซื่อยังคงอยู่บนไกปืน

ไม้ถูพื้นลึงเลครู่หนึ่ง ยังคงอยู่ในท่ายอมแพ้ด้วยการยกมือทั้งสองข้างขึ้นสูงหันไปพึมพำอะไรประโยคหนึ่ง

แล้วไม้ถูพื้นเบอร์เล็กก็ชะโงกศีรษะออกมาอย่างระมัดระวัง

ไม้ภูพื้นเล็กมองไม้ภูพื้นใหญ่แวบหนึ่ง ก่อนจะเอออย่างด้วยการชูมือขึ้นสูงเช่นกัน

"ใจเย็นๆ หน่อย ใจเย็น มีแค่พวกเราสองคน ไม่มีคนอื่นแล้ว" ไม้ภูพื้นใหญ่บอกพลางจ้องเป็นของอีกฝ่าย

"ฉันใจเย็นมาก" ชูชือตอบ

"บอกตามตรง ผมไม่ค่อยเชื่อเท่าไร เพราะตอนที่ผมเพิ่งบินออกจากแคปซูลแช่แข็งนั้นก็หิวโหยจนอยากจะกินคนเลย" น้ำเสียงของไม้ภูพื้นฉายแววสงสัย ชูชือมีสีหน้าเย็นชา "ถ้าหากคนที่สะอาดกว่าพวกนายสองคนไม่ได้ ฉันคงยอมอดตายดีกว่า"

ไม้ภูพื้นถูกย้อนจนอึ้ง แต่เขาดันรู้สึกเสียใจนิดหน่อย "ความจริงพวกเราก็แค่ไม่ได้รักษาความสะอาดมาครั้งปีเอง คุณช่วยเลื่อนปากกระบอกปืนออกไปหน่อยได้ไหม"

อันที่จริงปืนกระบอกนั้นถูกแช่อยู่ในแคปซูลแช่แข็งมานาน ผีที่ไหนจะไปรู้ว่ายังใช้การได้ไหม แต่ชูชือเป็นคนนิสัยดีขัดขบอยู่แล้ว เขาไม่ถือสาหากต้องข่มขู่ผู้คนร่างโตที่ไม่รู้หัวนอนปลายเท้าคนนี้อีกสักหน่อย ดังนั้นจึงตอบว่า

"ขอดูอารมณ์ก่อนละกัน"

"งั้นตอนนี้อารมณ์คุณเป็นยังไง" ไม้ภูพื้นถาม

"ไม่ค่อยดี ที่นี้อุดอู้เกินไป" ชูชือตอบเสียงเรียบ

พูดให้ถูกคืออากาศที่นี้อุดอู้จนชวนหงุดหงิด ซึ่งนี่เป็นปฏิกิริยาทางธรรมชาติของร่างกาย

ไม้ภูพื้นลากเสียง 'อ้อ' ยาวคำหนึ่ง พลันถอนใจทันที "น่าเสียดาย งั้นก็ช่วยไม่ได้แล้ว เพราะพวกเราก็อุดอู้มานานมากแล้ว"

เขาหันมามองข้อมือตัวเอง

ชูชือจึงเพิ่งสังเกตเห็นว่าบนข้อมือเขามีอะไรบางอย่างที่สีแดงสีก่ำกำลังกะพริบเหมือนเป็นหน้าปัดนาฬิกาอัจฉริยะ

"คุณจะได้ไหมถ้าผมขอแตะมันหน่อย" ไม้ภูพื้นจ้องเป็นของชูชือตาไม่กะพริบกัวป็นล้นจับใจ

จูชือไม่หือไม่อือ ไม่ฎพื้นทำใจดีสู้เสือก่อนตะหนับัดอย่างระมัดระวัง
ทีหนึ่ง

เสียงเย็นๆ ของอิเล็กทรอนิกส์ดังขึ้นทันที ดังพอให้จูชือได้ยินชัดเจน

"อุณหภูมิพื้นดินห้องศาเซลเซียสใหม่"

"ระดับความชื้น แห้ง"

"คำเตือน ปริมาณออกซิเจนต่ำกว่ามาตรฐานอย่างรุนแรง ห่างจาก
คำวิกฤตอีกสามสิบสองนาที่ ห้าสิบเจ็ดวินาที"

การแจ้งเตือนลักษณะนี้ไม่ใช่เรื่องแปลกใหม่สำหรับจูชือ เขาเคยได้ยิน
คำเหล่านี้จากรายงานการทดสอบความปลอดภัยต่างๆ นานา คำวิกฤต
ปริมาณออกซิเจนที่ว่ำนั้นสอดคล้องกับขีดจำกัดการมีชีวิตอยู่ เมื่อไหร่ที่ต่ำกว่า
คำวิกฤต มนุษย์ก็จะตายเพราะขาดอากาศหายใจอย่างรวดเร็ว

น้ำเสียงของไม้ฎพื้นสะท้อนความหมดกำลังใจตายอยาก "คุณดูสิ ต่อให้คุณ
ไม่ลั่นไก พวกเราก็มีชีวิตไม่ถึงสามสิบสามนาที่อยู่ดี"

จูชือได้ยินแล้วประกายตาไหววูบ

ไม่น่าเป็นอย่างนั้น

แนวคิดการออกแบบแคปซูลแช่แข็งเหล่านี้ค่อนข้างพิเศษ แหล่งพลังงาน
ล้วนแปรสภาพมาจากอากาศเสีย ส่วนอากาศที่ถ่ายออกมามีออกซิเจนอยู่ด้วย
การออกแบบเช่นนี้ก็เพื่อรักษาการมีชีวิตในระยะหนึ่ง

หลักการและระบบการทำงานเหล่านี้ล้วนเคยเปิดเผยต่อสาธารณชนมาแล้ว

ไม้ฎพื้นสังเกตเห็นสายตาของจูชือ เขาเบนสายตาไปมองแคปซูลแช่แข็ง
ซึ่งตั้งอยู่บนพื้นพวกนั้น "ผมรู้ว่าคุณคิดอะไร แต่ไม่มีประโยชน์หรอก นี่ก็ห้าสิบปี
มาแล้ว เสียเวลาสมควรไปนานแล้ว"

ในที่สุดใบหน้าของจูชือก็มีอารมณ์ฉายขึ้นมาวูบหนึ่ง "ก็ป็นะ"

ไม้ฎพื้นเหมือนเจอช่องให้แทรก จึงตะหนับัดนาฬิกาอย่างไม่ลังเล
เสียงอิเล็กทรอนิกส์ที่แข็งทื่อดังขึ้นอีกครั้ง

"ปัจจุบันคือปี 5763 วันที่ 29 เดือนเมษายน ตามปฏิทินนิวกริกอลเรียน
เวลากาล..."

ยังรายงานไม่จบไม่ถุ่พื่นก็ปิดการรายงานแล้วพิมพ์ "ช่วยเข้าใจด้วย
ต้องประหยัดแบบๆ ไว้หน่อย"

ทว่าชู้ช้อไม่ได้ฟังด้วยซ้ำว่าอีกฝ่ายพูดอะไร

ปี 5763?!

เขาจำได้ชัดเจนว่าพลบค่ำของวันที่ 27 เดือนธันวาคม ปี 5713 เป็นอย่างไร
แสงยามอาทิตย์ตกนั้นเป็นสีแดงอมทอง ชับให้ปาสนซีดาร์ดำที่เย็นเยียบดูอบอุ่น
นวลตาขึ้นมา เขายืนอยู่ริมหน้าต่าง กำลังพูดคุยกับแพทย์แผนกพักผ่อนลงคั่น
ช่องสัญญาณสื่อสารส่วนตัวของเขา

วินาทีก่อนเขายังดูข้อความที่บุคคลอันตรายคนหนึ่งในเรื่องนจำอวกาศ
ยึดเยียดส่งมา วินาทีต่อมาเขาก็ได้รับแจ้งสัญญาณเตือน...

'พลังงานแกนดาวเร่งพุ่งขึ้นอย่างกะทันหันโดยไม่ทราบสาเหตุ ทำให้หลุด
การควบคุม อัตราการขยายตัวสูงกว่าขีดจำกัดสูงสุด คำนวณเวลาอพยพลงสู่สนามที่
สิบเอ็ดวินาที'

พูดด้วยภาษาที่เข้าใจง่ายก็คือดาวกำลังจะระเบิด ทุกคนรีบหนีเร็ว

เขาไม่มีวินลิ้มสามนาที่ที่ไกลาหล่นวายถึงขีดสุดนั้น พื้นดินสั่นสะเทือน
แตกร้าสภาพไหน พวกเขาทำงานแข่งกับเวลาอย่างไร และอพยพออกจากคุกาสน์
ไปยังแคปซูลแช่แข็งในปาสนซีดาร์ดำอย่างไร...

ทุกอย่างยังแจ่มชัดเหมือนอยู่ตรงหน้าราวกับเพิ่งเกิดขึ้นเมื่อวาน เหมือนกับ
เขาแค่นอนในแคปซูลแช่แข็งไปเพียงคืนเดียวเท่านั้น

ทว่าเมื่อตื่นขึ้นมา เวลากลับผ่านไปห้าสิบปีแล้ว?

อาจเพราะความประหลาดใจชั่วพริบตาทำให้จังหวะการเต้นของหัวใจ
เปลี่ยนไป จนมีอัตราการใช้ออกซิเจนสูงขึ้น หลังจากหายตะลึงพริ้งเพริดแล้ว
ชู้ช้อก็รู้สึกเพียงว่าอากาศโดยรอบยิ่งอุดอู้มากขึ้น

ไม่ถุ่พื่นเห็นสีหน้าของอีกฝ่ายแล้วก็บอกด้วยความรู้สึกไม่ค่อยดี
"อย่าหายใจเข้าลึกสิ! อย่าหายใจเข้าลึกเด็ดขาด! เดิมทีก็เหลือไม่กี่เฮือกแล้ว!
อย่าลืมนะ พวกเราเหลือเวลาแค่สามสิบกว่านาที่เท่านั้น...คุณมีหนทางอะไรไหม

ผมค่อนข้างหวัทืบ ตื่นมาแล้วสามปีก็ยังหาวิธีไม่ได้ ผมยังไม่อยากตายเร็วแบบนี้
การตายแบบขาดอากาศหายใจมันทรมานเกินไป"

คนคนนี้เป็นคนช่างพูดช่างเจรจา พูดฉอดๆ จนลู่อือปวดศีรษะ ทำให้เขา
เรียบเรียงสถานการณ์ตรงหน้าไม่ได้ และยังคิดหาหนทางอะไรไม่ออกอีกด้วย

"เสียบ" ขณะที่เขากล่าวคำอย่างเย็นชา ก็มีอะไรบางอย่างในกระเป๋ากางเกง
ลั่นกึกที่หนึ่ง

ลู่อือชะงักก่อนจะล้วงมือไปจับ แล้วถึงนึกขึ้นได้ว่าตอนที่อพยพเข้าไปใน
แคปซูลแช่แข็ง เขายัดเครื่องสื่อสารที่ถืออยู่นี้เข้าไปในกระเป๋ากางเกงด้วย

เครื่องสื่อสารไม่เหมือนนาฬิกาข้อมือ ใช้พลังงานมากกว่า ต่อให้เป็น
โหมดที่ประหยัดพลังงานแค่ไหน อยู่มาได้ห้าสิบปีก็ถือว่าปาฏิหาริย์แล้ว
ที่ลั่นไปที่หนึ่งเมื่อครู่ก็คือแจ้งเตือน

'แบตเตอรี่ไม่เพียงพอ กรุณาปิดเครื่อง'

ขณะที่เขากำลังจะปิดเครื่องแล้วยัดกลับลงในกระเป๋ากางเกงก็เห็น
แจ้งเตือนข้อความที่ยังไม่ได้อ่านหนึ่งข้อความบนหน้าจอ

ทันใดนั้นห้วงคิ้วของลู่อือก็กระตุกที่หนึ่ง

ไม่ต้องดูข้อความเขาก็เดาได้ว่าข้อความนี้มาจากใคร เพราะคนที่กล้า
แะเวียนเข้ามาในช่องสัญญาณสื่อสารส่วนตัวของเขาราวกับสวนดอกไม้
บ้านตัวเองก็มีแต่ไอ้ประสาทกินนัรคนเดียว

เป็นไปตามคาด ข้อความถูกส่งมาจากเรือนจำอวกาศ

'หัวหน้าที่รักของฉัน จะบอกข่าวใหญ่ข่าวดีกับนายเรื่องหนึ่ง

ฉันแหกคุกแล้ว

- ซ่าเอื้อ หยาง'

ลู่อือ "..."

ข่าวใหญ่ข่าวดีบ้านแกสิ

ข้อความเรียบง่ายนี้หากพวกสูงอายุในเก้าสำนักงานใหญ่ของอาคารเห็นเข้า คงได้เข้าแถวอวยพรรักษาโรคหัวใจกันแล้ว ถ้ายาออกฤทธิ์ช้าเสียหน่อยก็วิ่งคาที่ไปได้ครึ่งคณะเลยทีเดียว

ก็มีแต่ผู้ซื้อที่เห็นถ้อยคำสองประโยคนั้นแล้วยังยืนตัวตรงอยู่กับที่ได้ แต่ต่อให้เป็นเขาก็ยังรู้สึกหน้ามืด อาการขาดอากาศหายใจยิ่งสาหัสขึ้นไปอีก

เรือนจำอวาศซึ่งถูกเนรเทศอยู่นอกระบบมานานนับร้อยปีนั้นอยู่ใน การควบคุมดูแลของสำนักงานหมายเลขห้าแห่งกองอำนวยการความมั่นคงมาตลอด นับตั้งแต่เริ่มสร้าง ในนั้นคุมขังกลุ่มคนที่อันตรายที่สุดของดาว หากบอกว่า เป็นศูนย์รวมปีศาจก็ไม่เกินจริง หลับตาจิ้มออกมาคนหนึ่ง ต่างก็เป็นเหมือน ระเบิดเวลาทั้งสิ้น

ส่วนซาเอ้อ หยางนั้นเป็นคนที่ปัญหาเยอะที่สุดในประวัติศาสตร์ ประเภทที่ประเมินค่าการระเบิดไม่ได้ด้วย

ตอนนั้นล้าพังแค่จับเขาเข้าคุกก็ใช้เวลาถึงสิบเจ็ดปี ซึ่งสุดท้ายเขาถูกคุมตัว อย่งไรนั้นก็เป็นปริศนาสำหรับโลกภายนอกมาตลอด

แม้บุคคลอันตรายคนนี้จะถูกคุมตัวในอวาศก็เป็นมนุษย์เจ้าปัญหา ตั้งแต่มีเขาอยู่ในเรือนจำก็ไม่มีปีที่สงบสุขอีกเลย หัวหน้าหน่วยปฏิบัติการประจำ สำนักงานหมายเลขห้าจึงกลายเป็นตำแหน่งสุดหิน แทบจะต้องเปลี่ยนทุกสามปี จนกระทั่งผู้ซื้อมา ผลจากคำสาปนี้จึงยุติลง

ถ้าไม่ใช่เพราะคนก่อนหน้าลงจากตำแหน่งเร็วเกินไป ด้วยอายุของผู้ซื้อ อย่งไรก็ไม่มีทางได้นั่งตำแหน่งสูงขนาดนี้แน่

อาจเพราะสีหน้าของเขาย่ำแย่มากถึงขีดสุด ไม้เท้าพื้นมองนิ้วของอีกฝ่ายที่วางอยู่ บนไป๋ปิ่น กลืนน้ำลายดังเอือก ก่อนจะขยับบิหน้าไปข้างๆ อย่างแนบเนียน

"สีหน้าคุณดูไม่ดีเลย ได้รับข่าวร้ายอะไรหรือ"

ผู้ซื้อเหลือบตาขึ้นมองเขาแวบหนึ่ง "ข่าวร้ายแบบที่ไม่เคยมีมาก่อนเลยละ"

รู้จักเรือนจำอวภาคไหม"

ไม้เถาพื้นหัวเราะแห้งๆ "แน่นอน เพื่อนซี้ผมยังเป็นผู้คุมในนั่นเลย สีหน้าคุณ ดูเหมือนเห็นพวกปีศาจกลุ่มนั้นจับมือกันแหกคุกเลย"

จูชือโบกเครื่องสื่อสารในมือพร้อมพูดด้วยสีหน้าปราศจากอารมณ์ "ฉันยินดีเห็นคนอื่นๆ แหกคุกหมู่ยิ่งดีกว่าเห็นคนนี่"

"..." มุมปากของไม้เถาพื้นกระตุก "ฟังแล้วน่ากลัวชะมัด ถ้ายังงี้พวกเรา มาฆาตอากาศตายกันเถอะ"

จูชือแค้นเสียงเย็น "นายนี้มันมีประโยชน์จริงๆ นะ"

ไม้เถาพื้นแอบยื่นมือไปรั้งไม้เถาพื้นเล็กข้างกายแล้วเอ่ยว่า "ผมรู้ข่าวร้ายน่ากลัว ขนาดนี้เป็นเพื่อนคุณแล้ว ชั่วดียังไงก็ถือว่าฝ่าฟันเรื่องทุกข์ยากด้วยกันแล้ว คุณ เอาปืนลงก่อนได้ไหม พวกเราไม่มีเจตนาร้ายจริงๆ"

จูชือเอาปืนกลับมาเหน็บที่เอวอีกครั้ง ไม้เถาพื้นถอนใจโล่งอกทันที กุสิจูจอกว่าตัวไม้เถาพื้นเล็กเดินเข้าไปใกล้จูชืออีกหลายก้าว

สมกับเป็นสองคนที่ไม่ได้รักษาความสะอาดมาครึ่งปี ทุกอริยาบถล้วนส่ง 'กลิ่นหอมแตะจมูก' เหมือนอาวรุทชีวภาพในร่างมนุษย์ที่สวรรค์ส่งมาทรมานเขาชัดๆ

กลิ่นนั้นกระตุ้นสมองให้ตื่นเกินเหตุ จนจนจูชือหัวใจกระตุกบวม แล้วจึงนึกถึงเรื่องหนึ่งขึ้นมาได้...เขาลืมดูเวลาที่ได้รับข้อความนั้น

"ซึนยังเข้ามาใกล้อีกก้าวเดียว นายก็บอกลานี้ว่ทำตัวเองได้เลย" จูชือแกว่งปืนอย่างลอยชาย เอ่ยปากหยุดไม้เถาพื้นที่ยากเขียบเข้ามาใกล้พลาง หลบตามองและปิดหน้าจอเครื่องสื่อสารสองที

บนหน้าจอ ได้ข้อความของซ่าเอ้อ หยางแสดงเวลาอย่างชัดเจน

'วันที่ 18 เดือนกุมภาพันธ์ ปี 5736'

จูชือหลับตาแล้วลืมตาขึ้นอีกครั้ง "..."

สีหน้าของเขายิ่งแย่นักกว่าเดิม

ถูกต้อง เขาไม่ได้อ่านกลับหัวกลับหาง เป็น 36 ไม่ใช่ 63

เยี่ยมไปเลย เวลาที่ได้รับข้อความนี้ห่างจากตอนนี้สี่สิบเจ็ดปีแล้ว เวลาสี่สิบเจ็ดปีสร้างยานอวกาศบินออกจากกาแล็กซีได้เหลือเฟือ ยิ่งกับจัมปี!

บางครั้งเมื่อเหตุการณ์เลวร้ายจนดูไม่กลับก็ไม่มีอะไรต้องวิตกกังวลอีกแล้ว...

ดาวระเบิดเป็นเศษเล็กเศษน้อย พวกเขาพลอยกลายเป็นเถ้าธุลีในทะเลดาว เว้งว้างแห่งนี้ไปด้วย เรือนจำอวกาศอยู่ไกลเกินกว่าที่เขาจะควบคุมได้ในเวลานี้ บุคคลอันตรายตัวปัญหาหนีไปแล้วสี่สิบเจ็ดปี ยังมีสถานการณ์ที่เลวร้ายกว่านี้อีกหรือ

ไม่มีแล้ว

ไม้ภูพื้นดูไม่ออกว่าผู้ชื่อกำลังใจลอยคิดอะไรอยู่ ได้แต่โบกนาฬิกาข้อมือไปมาตรงหน้าเขา

ลมจากการเคลื่อนไหวโซยมาปะทะจมูก 'หอม' จนขนหัวลุก

"..." ผู้ชื่อว่า "ถ้านายรู้สึกว่ามีสองข้างเกาะ ฉะนั้นก็ช่วยหักมันข้างหนึ่ง"

ไม้ภูพื้นชักมือกลับฟีบ "ไม่ ผมแค่อยากเตือนสติคุณเฉยๆ ผ่านไปอีกสองนาทีกแล้ว พวกเราเหลืออีกแค่สามสิบนาทีก คุณไม่รู้สิเวียนหัวเหว"

ผู้ชื่อขมวดคิ้ว "กลิ่นนายตลบอบอวลจนฉันทนเวียนหัว"

แม้เขาจะรังเกียจกลิ่นตัวของไม้ภูพื้น แต่ก็ไม่ได้เพิกเฉยกับคำพูดของอีกฝ่าย ถ้าต้องมาหัวหมุนกับเรื่องจะตามจับระเบิดที่หนีไปแล้วสี่สิบเจ็ดปีกลับมาอย่างไร ในเวลานี้ สู้หาทางให้ตัวเองได้เห็นดวงอาทิตย์ในวันพรุ่งนี้ก่อนดีกว่า

...ดวงดาวก็ได้

เขาหันหน้าเหลียวมองรอบๆ ในป่าสนซีดาร์ดำ นอกจากดินโคลนเก่าๆ ใบสนเนาๆ แล้วก็แค่แคปซูลแช่แข็งสี่สิบห้าเครื่อง

มองลอดผ่านกิ่งไม้ที่แห้งเหี่ยวจะเห็นว่าไกลออกไปมีเงาดำเว้งว้างผืนหนึ่งทอดตัวอยู่ใต้ทะเลดาวอย่างเงียบเยิบ

"เอ้อ จริงสิ ทางนั้นมีคฤหาสน์อยู่หลังหนึ่ง" เพราะออกซิเจนเบาบางเกินไป ทำให้ไม้ภูพื้นที่พูดมากไปนิดถึงกับเริ่มหอบ เขาจับแคปซูลแช่แข็งที่อยู่ใกล้ๆ ช่วยประคองตัวนั่งลง แล้วโน้มเข้าไปใกล้ช่องระบายอากาศบริเวณฐานของ

แคปซูล หวังให้ตัวเองสบายขึ้นอีกนิด "ก่อนระเบิด มีเบื้องบนของรัฐบาลมาพักผ่อน เป็นครั้งคราว ไม่รู้เป็นของหน่วยงานไหน"

เรื่องที่เขายกมาคุยย่อมรู้อยู่แล้ว เพราะเขาก็คือเบื้องบนที่มาพักผ่อน คนนั้น เนื่องด้วยเหตุผลจำเป็นอย่าง ทุกครั้งปีเขาจะมาพักที่นี้หนึ่งสัปดาห์ พร้อมกับแพทย์ นักกำหนดอาหาร รวมถึงเจ้าหน้าที่คุ้มกันส่วนหนึ่ง

เวลานี้คนเหล่านี้ล้วนนอนอยู่ในแคปซูลแข่งข้างๆ เขา ดวงดีกว่าเขา อยู่หน่วยตรงที่พลังงานยังไม่หมด ดังนั้นจึงยังหลับไหลต่อไปได้

เรียกได้ว่าคนที่มีชีวิตอยู่ ณ บริเวณนี้ล้วนเป็นคนของเขา แต่ไม้ภูพื้น ทั้งใหญ่เล็กสองคนนี้เขากลับไม่เคยเห็นหน้ามาก่อน

"ถ้าฉันจำไม่ผิด ที่นี้ไม่มีผู้พักอาศัยคนอื่น" อุซึบออก

ไม้ภูพื้นแทบยัดจมูกตัวเองเข้าไปในช่องระบายอากาศ เขาก็งุ้มไม้ภูพื้นเล็ก พลังอธิบาย

"คุณก็รู้ แต่ละปีมีคนพักอาศัยที่นี้แค่ช่วงเวลานั้นๆ ทิวทัศน์สวย อากาศก็ดี เพราะฉะนั้นบางครั้งพวกเราก็จะแอบมาตั้งแคมป์ที่นี้หลายวัน"

อุซึบ "อ้อ" ไปเสียงหนึ่ง "มาตั้งแคมป์กันในเดือนธันวาคมนะหนาวจนกระดูก ยังแข็งได้"

ไม้ภูพื้นหงุดหงิดปนกลุ้มใจ "ก็ใช่ะสิ นี่น่าจะเป็นความผิดพลาดครั้งใหญ่ ที่สุดในชีวิตผมเลย เจอคนอยู่ในคุกหาสนไม่พอ ยังเจอวันโลกาวินาศอีก"

พูดจบเขาก็เหลือบมองนาฬิกาข้อมือ "เหลืออีกยี่สิบเจ็ดนาที่...คุณแน่ใจหรือว่าเราจะถกเรื่องผมมาตั้งแคมป์ยังงี้ ตอนนี้ผมเวียนหัวจนใกล้จะใช้ความคิด ไม่ได้แล้ว คุณหาทางอะไรไม่ได้จริงหรือ"

อุซึบยกเท้าถีบอีกฝ่ายไปสองที "วิธีนี้มีแน่" เพียงแต่เขาต้องการมั่นใจว่า สองคนนี้ไม่มีพิษไม่มีภัยจริงไหม

"ยี่สิบเจ็ดนาที่พอไหม" ไม้ภูพื้นเหมือนจะไม่ค่อยเชื่อนัก

อุซึบตอบ "เหลือเพื่อ ขอแค่นายยังขยับขาทั้งสองข้างได้"

ตอนที่เตรียมโปรเจกต์เศษเสี้ยวดาวเคราะห์ ที่นี้ถูกขีดให้เป็นหนึ่งในเขตปฏิบัติการ คำนึงถึงเวลาที่ดาวเกิดการระเบิด คุกหาสนอาจเกิดรอยแตกร้าว

บางส่วนได้ ฉะนั้นแคปซูลแช่แข็งส่วนใหญ่จึงถูกลำเลียงมาไว้ในปาสเตอร์ดำ
แห่งนี้ ห่างจากคฤหาสน์ไม่ไกล เวลาอพยพก็นับว่าสะดวก

แต่ในความเป็นจริงคือในคฤหาสน์ยังมีแคปซูลแช่แข็งสำรองอีกเก้าเครื่อง
ซึ่งตั้งอยู่ในห้องเก็บของชั้นใต้ดินตรงทิศตะวันตก

ในห้องเก็บของยังมีแท่งพลังงานสำรองจำนวนหนึ่ง พื้นที่ในนั้นคับแคบ
หากแคปซูลแช่แข็งเก้าเครื่องทำงานขึ้นมา ออกซิเจนที่ถูกปล่อยออกมาแม้จะมาก
ไม่เท่าอ็อกซิไลต์แคปซูลที่กำลังทำงานอยู่ด้านนอก แต่ในสภาพแวดล้อมที่คับแคบ
และมิดชิดเช่นนั้น ความหนาแน่นของออกซิเจนก็จะสูงขึ้น

ประวิงเวลาชั่วคราวไม่น่าเป็นปัญหา

ยิ่งไปกว่านั้น...

ลูซี่มองเครื่องสื่อสารในมือที่มีการสั่นแจ่มเตือนไม่หยุดว่า 'แบตเตอรี่
ไม่เพียงพอ' แล้วคิดอย่างหัวเสียว่าต่อไปยังใช้ทำอะไรตอนนี้ไม่ได้ แต่หาทาง
ชาร์จไฟเสียหน่อยดีกว่า

ไม้ธูป้านในฐานะคนธรรมดา เขาไม่เคยเข้ารับการฝึกในสภาพแวดล้อม
ที่หนักหน่วง ความทรหดที่มีต่อภาวะขาดออกซิเจนนั้นเทียบกับลูซี่ไม่ได้ เวลา
สมองของเขาก็ไม่ต่างจากปลาทองเท่าไร แทบจะเคลื่อนไหวติดๆ ชัดๆ

เขาได้ยินว่าลูซี่มีวิธีลึกลับรวดเร็วทันทีโดยไม่คิด โอבר่างไม้ธูป้านเล็กที่สูง
ประมาณเอวของเขาแล้วเดินตุบตุบไปตามหลังลูซี่

ลูซี่พาพวกเขาเดินไปบนถนนสายหนึ่งกลางป่าในความมืดอย่างคล่องแคล่ว
จากถนนสายนี้ถึงคฤหาสน์ใช้เวลาเพียงแปดนาที เมื่อเปิดห้องเก็บของแล้วเปิดให้
แคปซูลแช่แข็งทำงานอย่างมากมายก็ใช้เวลาห้านาที ยังเหลือเวลาสิบกว่านาทีให้
พวกเขาพักเหนื่อย

เวลาไม่ถึงว่ากระชั้นชิด ดังนั้นสภาพจิตใจอันย่ำแย่ของลูซี่ก่อนหน้านี้จึง
ดีขึ้นเล็กน้อย

แต่ในขณะที่ยังไม่ถึงห้านาที ด้วยระยะทางที่ห่างจากคฤหาสน์ไม่ถึง
ห้าสิบลเมตร จู่ๆ เครื่องสื่อสารที่ร่อแร่ของลูซี่ก็ส่งเสียงดัง 'ติ๊ง' เสียงหนึ่ง

ลูซื่อชะงักงันไปชั่วครู่ มองเครื่องสื่อสารด้วยความฉงนแบบหนึ่ง
การสั่นแฉ่งเตือนว่าแบตเตอรี่ไม่เพียงพอ? แต่เสียงเบาๆ สั้นๆ ลักษณะนี้
คงไม่ใช่...นี่เป็นเสียงแจ้งเตือนข้อความ!

เนื่องจากแบตเตอรี่ไม่เพียงพอ แสงหน้าจอจึงค่อนข้างมืด แต่ยังคงทำให้
เขาเห็นแจ้งเตือนได้ชัดเจน มีข้อความใหม่หนึ่งข้อความจริงๆ

ลูซื่อขมวดคิ้วปิดหน้าจอ อ่านรายละเอียดข้อความ

'หัวหน้าปากร้ายของฉันไม่ต่างกลับมาด้วย น่าตกใจจริงๆ
ที่รัก ไม่ได้รับข้อความตอบกลับจากนายสักที ฉันเริ่มเบื่อแล้วสิ
- ซาเอ้อ หยาง'

ลูซื่อ "... 'โอ้/ประสาทกลับไปไหนจะรอจนยี่สิบเจ็ดปีแล้วถึงมาบอกว่า
'ทำไมนายถึงไม่ตอบข้อความฉัน' กันวะ!

ทว่านี่ไม่ใช่เรื่องคอขาดบาดตาย เรื่องที่เลวร้ายที่สุดคือ...ซาเอ้อ หยาง
เริ่มรู้สึกเบื่อแล้วต่างหาก

ทุกครั้งที่ซาเอ้อ หยางรู้สึกเบื่อก็มียุติหน้าที่ของกองอำนาจการความมั่นคง
อยากปาดคอตัวเองหรือไม่ก็ผูกคอตายกันเป็นขบวน

ลูซื่อหน้าตึงก่อนจะปรับสีหน้ากลับมาอย่างรวดเร็ว รู่ๆ เขาก็หัวเราะออกมา
แล้วพิมพ์ข้อความบนเครื่องสื่อสารว่าถ้าเบื่อก็จริง ๆ ฉันแนะนำให้นายเล่นกับตัวเอง
ก่อน หรือไม่ก็เล่นกับเครื่องควบคุมที่ยังไม่ได้ถอดออกจากต้นแขนนั้น

ถ้อยคำนี้เป็นการท้าทายอย่างชัดเจน

ทุกคนรู้ว่าเรือนจำอวกาศเป็นที่คุมขังวัตรระเบียบเดินได้ ไม่มีสักคน
ที่จะควบคุมกันได้ง่ายๆ

ต่อให้ระบบทั้งหมดของเรือนจำแทบจะไม่มีช่องโหว่ให้มุด มิติชัดเจนหนา
ทั้งยังตั้งอย่างโดดเด่นห่างไกลอยู่นอกกาแล็กซี แต่ก็ยังไม่มีการล้ารับประกันว่า
เหล่าระเบิดเดินได้พวกนั้นจะไม่มีโอกาสแหกคุกออกมา

ฉะนั้นในเวลาเดียวกันกับที่คุมตัวเข้าเรือนจำ พวกเขาทุกคนจะถูกติดตั้ง

เครื่องควบคุมไว้บนต้นแขน

การถอดเครื่องควบคุมออกนั้นยากยิ่งกว่าการแกะกุญแจเป็นร้อยเท่า
ปรากฏว่าหลังจากที่ลู่อิมพ์ข้อความที่มั่งใจนี้เสร็จ ขณะกำลัง
จะกดส่งหน้าจอเครื่องสื่อสารก็สว่างวาบขึ้น จากนั้นก็ดับสนิทไป

แบตเตอรี่หมดแล้ว!

ข้อความยังไม่ได้ตอบกลับ ไอ้ของเฮงซวยไม่ได้เรื่องนี้ก็ดันมาแบตเตอรี่หมด
ได้ถูกเวลาจริงๆ!

ลู่อิมพ์ "..."

เมื่อครูเขายังหัวเราะได้ ตอนนี่คือข้าไม่ออกแล้ว

ไม้ถู่พินงงวยกับการหยุดชะงักกะทันหันของเขา มองลู่อิมพ์ที่ตั้งคอเสื้อเซ็ด
ที่หนึ่งด้วยท่าที่หงุดหงิด จากนั้นก็เร่งฝีเท้าให้เร็วขึ้น

ลู่อิมพ์สูงยาวเข้าตี นอกจากเหงื่อเย็นๆ ที่ผุดพรายบริเวณหน้าผากก็แทบ
ไม่มีปฏิกิริยาจากภาวะพร่องออกซิเจน เพียงไม่กี่ก้าวก็ทิ้งห่างจากไม้ถู่พินเล็กใหญ่
ที่ฝีเท้าเริ่มหนัก

"เฮ้?! คุณ..." ไม้ถู่พินหอบไปสองเอือก แengใจไล่ตามไป "ทำไมจู่ๆ คุณก็รีบ...
รีบร้อนขึ้นมาล่ะ"

ลู่อิมพ์ไม่ตอบ เพียงแต่ส่ายเท้าเดินเร็วขึ้นกว่าเดิม

หากไม่ใช่เพราะเขาพูดเสริมทั้งท้ายไว้ว่า 'ขานายถู่พินจะออกหรือไง' ละก็
ไม้ถู่พินคงได้สงสัยว่าลู่อิมพ์คิดจะสลัดพวกเขาทิ้งแล้วด้วยซ้ำ

ระยะทางห้าสิบลเมตรสุดท้ายไม่ถึงว่าไกลแล้ว ลู่อิมพ์เร่งความเร็วของ
ทั้งสามคนให้เร็วขึ้นเป็นเท่าตัวด้วยกำลังของเขาเพียงคนเดียว ตอนที่พวกเขา
ยืนอยู่หน้าประตูใหญ่ของคฤหาสน์ ยังเหลือเวลาอีกยี่สิบสองนาที่

ทว่าไม้ถู่พินนั้นแทบจะสิ้นชีพ

เขาล้มห้อย ตัวไหลลงจากผนังในสภาพจะตายมิตายแหล่ จ้องถู่พินแจประตู
จนตาเหล่แล้ว

"สวรรค์ ผมเพิ่งนึกขึ้นได้ มาแล้วก็ไม่มีประโยชน์ ประตูนี้...ประตูนี้พวกเรา
เปิดไม่ได้ ต้องสแกนม่านตา นานมาแล้วผม...ช่างเถอะ ไม่พุดถึงมันแล้ว

เอาเป็นว่าต้องสแกนผ่านตาของหัวหน้าคนนั้น" ไม้ภูพื้นกวาดตามองตู้ซื้อลวกๆ รอบหนึ่ง "คุณดูหนุ่มขนาดนี้ เป็นเจ้าหน้าที่คุ้มกันของที่นี่หรือ...ก็ไม่ค่อยเหมือน หรือเลขา? ฮึ้ย...ช่างเม่งเถอะ ยังไงพวกเราก็ต้องวิ่งรอกอีกรอบ ไปลากหัวหน้าของพวกคุณออกจากแคปซูลแช่แข็ง..."

คำว่า 'มา' ยังไม่ทันออกจากปาก ตู้ซื้อก็ไปยื่นหน้าเครื่องสแกนด้วยสีหน้าไร้อารมณ์ก่อนกดปุ่มที่หนึ่ง

ความโชคดีในความโชคร้าย ระบบพลังงานของคฤหาสน์เป็นไปตามที่คะแนนไว้อย่างสามารถทำงานได้ปกติอีกระยะหนึ่ง เครื่องสแกนส่งเสียงดัง 'ติ๊ด...' แล้วสแกนผ่านม่านตาของตู้ซื้อ

ประตูใหญ่ส่งเสียงดังกรอกแกรกจากด้านในแล้วเปิดออกช้าๆ

ไม้ภูพื้น "ให้ตาย...เถอะ?"

"นายจะยืนบ๊อยอยู่ตรงนั้นจนตายฉันก็ไม่ว่าอะไรหรอกนะ แต่รบกวนอย่าขวางประตู เปลี่ยนไฟ" ตู้ซื้อยกเท้าเดินก้าวยาวๆ ไปตามทางเดินของลานด้านใน

ไม้ภูพื้นยังอยู่ในท่าอ้าปากค้าง เบี่ยงตัวออกโดยอัตโนมัติ ก่อนจุดตัวไม้ภูพื้นเล็กแล้วกระวีระวาดตามไป

ประตูใหญ่ปิดตัวลงอัตโนมัติตามหลังพวกเขา มันส่งเสียงล็อกแบบไฟฟ้าจากนั้นก็ไม่มีเสียงอะไรอีก

แต่ลานสวนด้านในไม่ถือว่าเงียบ มีเสียงท่มต่ำบางอย่างดังแว่วอยู่ตลอด ไม่ได้สร้างความรำคาญ แต่มันดังอย่างต่อเนื่อง

เสียงนั้นมาจากเสาโลหะทรงกลมที่อยู่ตรงหัวมุมต้นหนึ่ง

เสากลมสูงประมาณคน ด้านบนมีรูทรงกลมรอบเสา เปล่งแสงสีฟ้าสดใส มีเข็มโลหะขนาดเล็กนับไม่ถ้วนยื่นออกจากรู กระจายราวกับขนเม่น

หน้าตาของมันดูค่อนข้างตลก แต่กลับเป็นสิ่งประดิษฐ์ที่เรียกได้ว่ายิ่งใหญ่ที่สุดในสหัสวรรษของดาว

ส่วนที่อยู่บนพื้นแม้จะมีเพียงเสาโลหะรูปทรงเรียบง่าย ทว่าได้พันกลับเชื่อมต่อ กับบ่อสื่อสารขนาดใหญ่ที่มีการออกแบบซับซ้อน มันสามารถยิงเกราะคุ้มกัน

ขณะฟ้าถล่มดินทลายและทางหุ้มวัตถุทุกอย่างภายในกรอบไว้ได้

ด้วยความที่มีมันอยู่ดาวจึงไม่ได้แตกสลายท่ามกลางการระเบิดที่เกิดขึ้นกะทันหัน แต่แตกเป็นเศษเสี้ยวขนาดเล็กใหญ่แตกต่างกัน แล้วกระจัดกระจายไปในอวกาศตามแรงดันกระแทก กลายเป็นผู้พเนจรท่ามกลางทะเลดาวเว้งว้าง เหมือนกับป่าสนซีดาร์ดำแห่งนี้รวมถึงคุณาสน์หลังนี้ด้วย

ไม่รู้ว่าจะสิ้นสุดเมื่อไหร่

"นั่นก็คือเสามังกรเหรอ" แวตตาของไม้ภูพื้นที่ยิ่งไปทางเสาโลหะเต็มไปด้วยความยำเกรงและตกตะลึง "ผมยังไม่เคยเห็นตอนกำลังทำงานเลย..."

อาจเพราะแสงสีฟ้าใส่นั้นมีเสน่ห์ดึงดูดมากเกินไป ตอนที่เขาพูด จึงอดไม่ได้ที่จะยื่นมือออกไป จิตได้ลำนึกสั่งให้ก้าวไปทางนั้นด้วย

ลูซื่อเคาะลิ้น "คุยกันหน่อย ช่วยสงบเสียงมันสักหนึ่งนาที อัยยารนาที่ตายหืม?"

อันที่จริงไม้ภูพื้นที่ยังไม่ทันได้เข้าไปใกล้เสามังกรก็สัมผัสถึงพลังฉีกกระชากสายหนึ่งได้รางๆ ทำเอาเขาตกใจจนถอยหลังสองก้าว กลับไปหาลูซื่ออย่างเก้อเขิน

กฎแฉของประตูกุณาสน์ต้องใช้วิธียืนยันตัวตน สำหรับลูซื่อแล้วไม่มีอุปสรรคใดๆ เพราะนี่เป็นบ้านของเขา

เขาพาไม้ภูพื้นที่ยิ่งเล็กใหญ่ไปยังห้องเก็บของชั้นใต้ดินอย่างชำนาญทางเพื่อประหยัดพลังงานพวกเขาจึงใช้บันได

ห้องเก็บของเป็นสถานที่ที่มีมิติชัดเจนน่าตกใจ ทันทีที่เขาไปได้กลิ่นแผงวงจรหลักของอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ผสมกับกลิ่นโลหะ เนื่องจากปล่อยทิ้งไว้นานถึงห้าสิบปี ลูซื่อเปิดไฟฉุกเฉินที่เล็กที่สุดดวงหนึ่ง ทำให้ทั้งสองพอมองเห็นโครงร่างของอุปกรณ์ภายในห้องได้ชัดเจน...

แคปซูลแช่แข็งเก้าเครื่องตั้งเป็นระเบียบบนพื้นที่ส่วนใหญ่ในห้อง ส่วนผนังอีกสามด้านนั้นมีสองด้านที่มีตู้บรรจุสิ่งของต่างๆ ตั้งเรียงราย ยังมีอีกด้านที่เป็นแผงปฏิบัติการเชื่อมเรียงกับจอขนาดเล็กใหญ่หลายจอ และไม่รู้วากำลังเฝ้าสังเกตการณ์หรืออะไร

"ไฟในห้องนี้ยังใช้ได้อีกนานเท่าไร" ไม้ฉู่พินถาม "เอาเถอะ รีบให้ แคปซูลแซ่แข็งปริศนาพวกนี้ทำงานเสียที ผมจะขาดอากาศหายใจตายอยู่แล้ว!"

อาจเพราะมองเห็นความหวังที่จะมีชีวิตอยู่ต่อไป น้ำเสียงของเขา จึงเรียกได้ว่าฉะฉานทีเดียว

ปรากฏว่าฉู่ซือกกลับเดินอ้อมแคปซูลแซ่แข็งที่อยู่บนพื้นตรงไปยังตู้เก็บของ หนึ่งในนั้น แล้วค้นอะไรบางอย่างที่ชั้นบนสุดของตู้

"อะไร ยังต้องหาอะไรถึงจะเปิดเครื่องได้หรือ" ไม้ฉู่พินตามไปด้วย ความสงสัยพลางมองนาฬิกาข้อมือแวบหนึ่ง

ฉู่ซือกกล่าววัตถุโลหะทรงสี่เหลี่ยมได้อันหนึ่งจากตู้ที่สี่ ชายหนุ่มตอบโดยไม่แม้แต่จะเหลียวตาขึ้นมอง

"เรื่องแคปซูลแซ่แข็งไม่รีบ ฉันขอชาร์จแบตเตอรี่เครื่องสื่อสารก่อน"

"เครื่องสื่อสาร?" ไม้ฉู่พินยังตั้งตัวไม่ทัน กะพริบตาปริบๆ สองที "คุณชาร์จแบตเตอรี่เครื่องสื่อสารทำไม การเปิดเครื่องแคปซูลแซ่แข็งต้องใช้เครื่องสื่อสารหรือ"

ฉู่ซือกตอบ "เปล่า ใช้ตอบข้อความ"

ไม้ฉู่พิน "..." เขาทรุดลงไปคุกเข่าให้ฉู่ซือก "เอาชีวิตรอดก่อนค่อยคุย ไม่ได้หรือ"

ฉู่ซือนำโลหะสี่เหลี่ยมในมือแตะกับด้านหลังของเครื่องสื่อสารแล้วกดปุ่มบนโลหะทรงสี่เหลี่ยม

มันส่งเสียงดังกัง เครื่องสื่อสารทำให้นิ้วของเขาซาไปวูบหนึ่ง จากนั้นหน้าจอก็สว่าง เป็นการเปิดเครื่องอีกครั้ง

ฉู่ซือกจึงขำเลียงมองไม้ฉู่พินที่คุกเข่าร้องไห้แวบหนึ่ง ก่อนหยิบสายไฟขึ้นจากพื้นแล้วเสียบเข้าที่เต้าเสียบข้างผนัง

"ระบบอัจฉริยะทำงาน เปิดการทดลองใช้งานแคปซูลแซ่แข็งอีกครั้ง มีการตรวจจับนอกป่าได้ว่าครั้งล่าสุดมีการปิดการใช้งานแบบไม่ปกติ ระบบจะทำการกำหนดพิกัดให้ท่านอีกครั้ง...กำหนดพิกัดเรียบร้อยแล้ว การตรวจตราดำเนินการต่อ"

ไม้ฉันทน์มองอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ทำงานอีกครั้งด้วยท่าที่นิ่งอึ้ง แคปซูลแช่แข็งเก็บเครื่องส่งเสียงวี๊ดทีหนึ่ง ในที่สุดก็เริ่มทำงาน

"แคปซูลแช่แข็งในนี้ปกติจะใช้สำหรับการทดสอบ วิธีการทำงานต่างจากพวกที่อยู่ในป่า" ฉูชื่อนั่งฟังข้างแผงปฏิบัติการ มือข้างหนึ่งยันกับขอบโต๊ะ อีกข้างหนึ่งแตะหน้าจอเครื่องสื่อสารอย่างรวดเร็ว

ข้อความที่ช้าเอื้อน หยางบ่นว่าเบื่อยังนอนอยู่ในช่องรับข้อความของเขา ผ่านไปแล้วเจ็ดนาที

ครั้งนี้ฉูชือไม่ได้พิมพ์ข้อความที่มีเนื้อหาท้าทายอะไร เพื่อเป็นการประหยัดเวลาเขาไม่ได้พิมพ์ตัวอักษรด้วยซ้ำ พิมพ์แค่จุดจุดเดียวแล้วก็ส่งไปเลย

ไม่ว่าอย่างไรช้าก็ดีถือว่าเป็นการตอบกลับแล้ว

แคปซูลแช่แข็งทำงาน ออกซิเจนค่อยๆ ถ่ายเทออกจากช่องระบาย บริเวณตัวฐาน ไม้ฉันทน์เลิกใหญ่กอดกัน ร่างลื่นยวบลงไปฟังข้างแคปซูลแช่แข็ง รวากับเป็นอัมพฤกษ์ครึ่งซีก

เมื่อเครื่องทำงานปกติแล้ว เสียงดังวี๊ดของเครื่องจักรก็หายไป ห้องเก็บของค่อยๆ กลับสู่ความสงบ

"ฮู้..." ไม้ฉันทน์ผ่อนลมหายใจเฮือกยาว หรีดตาพูดกับฉูชือ "ในที่สุดก็ค่อยยังชั่ว"

เขารู้สึกว่าตัวเองผ่อนคลายจนสามารถนอนกอดแคปซูลแช่แข็งได้ทั้งคืนเลยทีเดียว

ผ่านไปอีกครู่หนึ่งเขาเหมือนนี่อะไรขึ้นได้จึงถามขึ้น "เมื่อที่คุณรีบร้อนชาร์จแบตเตอรี่ ก็จะตอบข้อความอะไรหะ พวกเรากลายเป็นฝุ่นในจักรวาลไปแล้ว ยังมีคนว่างส่งข้อความให้คุณอีกหะ"

เกินจะเข้าใจได้จริงๆ!

ฉูชือขยับเปลือกตาขึ้นมอง "ผู้ก่อการร้ายคนหนึ่ง"

ไม้ฉันทน์ถาม "...ร้ายแค่ไหน ชนิดที่ไม่ตอบข้อความก็ระเบิดคุณแบบนั้นเลยหรือเปล่า"

ลูชี่โยนเครื่องสื่อสารลงบนแผงปฏิบัติการที่อยู่ข้างๆ "แน่นอนว่าไม่ใช่ ถ้าจะระเบิดเขาก็จะระเบิดดาวไปเลย"

"...?"

ไมถุพื้นแคหุ "ไม่สิ เดียวก่อน เหมือนผมจะได้ยินเรื่องอะไรที่ใหญ่มาก... คุณล้อเล่นใช่ไหม"

ลูชี่หันไปมองหน้าจอขนาดเล็กใหญ่ด้านหลังเขาแล้วก็ไม่พูดอะไรอีก

"..." ไมถุพื้นจึงเขาด้วยความหวาดผวาคู่หนึ่ง รู้สึกว่าเรื่องที่ชวนขวัญผวาขนาดนี้ไม่มีทางพูดออกมาด้วยน้ำเสียงลักษณะนี้ได้

เขาคุ่นคิดคู่หนึ่งก็สูดออกซิเจนอย่างวาวใจอีกครั้ง "ต้องล้อเล่นแหงๆ"

จอบนแผงปฏิบัติการอิเล็กทรอนิกส์ยังคงสว่าง ทุกจอล้วนแสดงภาพของคฤหาสน์รวมถึงบางจุดนอกปาสนิชี่ตาร์ดำ ก่อนจะเปลี่ยนภาพเองอัตโนมัติตามความถี่ที่กำหนด

แต่สำหรับสถานการณ์ในปัจจุบัน การมอนิเตอร์ที่ว่าย่อมไม่มีประโยชน์อะไร เพราะเศษเสี้ยวดาวเคราะห์แห่งนี้อาจมีแค่พวกเขาสามคนเท่านั้น

ในนั้นมีอาณาเขตการมอนิเตอร์ของสองหน้าจอไปถึงพรมแดนเศษเสี้ยวดาวเคราะห์แล้ว สามารถมองเห็นหน้าผาชัน นอกหน้าผาเป็นอวกาศที่กว้างไกล สดุดลูกหูลูกตา

ทะเลดาวอยู่เหนือศีรษะและอยู่ใต้เท้าด้วย

อันที่จริงนี่เป็นทัศนียภาพที่ค่อนข้างเฉพาะตัว ทว่าลูชี่มองเฉยๆ อยู่สองวินาทีก็เลื่อนนิ้วไปที่ปุ่มพาวเวอร์

เครื่องมอนิเตอร์ขนาดใหญ่เช่นนี้เปิดทำงานอยู่ตลอดเวลา ถือเป็นกลไกการสิ้นเปลืองพลังงานอย่างหนึ่ง

ขณะที่ลูชี่ตัดสินใจกดปุ่มพาวเวอร์ ระบบอัจฉริยะก็ส่งเสียง

"คำเตือน มีผู้บุกรุกเขตเฝ้าสังเกตที่สอง! คำเตือน มีผู้บุกรุกเขตเฝ้าสังเกตที่สอง!"

เขตเฝ้าสังเกตที่สองไม่ใช่ที่อื่น ก็คือหน้าผาที่ยื่นออกไปเชื่อมกับทะเลดาวแห่งนั้น เป็นพรมแดนของอาณาเขตผืนนี้

ไม้ภูพื้นตระหนกตกใจกับเสียงเตือนนั้น ลูกพรอดขึ้นนั่งแล้วလာเข้าไปทันที
ดูซีอยู่นิวหน้า ตามองไปที่หน้าจอก็เห็นเงาร่างของคนคนหนึ่งพลิกลอยเข้ามา
จากนอกหน้าต่างแล้วร่อนลงบนหินสีดำก้อนหนึ่งอย่างปราดเปรียวแม่นยำ

เขามีรูปร่างสูงใหญ่กำยำ ขณะแตะพื้นแขนของเขาเกร็งให้เห็นมัดกล้ามเนื้อ
สวยงาม สวมหน้ากากออกซิเจนบดบังหน้าตาอย่างมิดชิด มองเห็นเพียงแว่นวรา
ที่คมสันในเวลาที่เขาหันหน้าเท่านั้น

ไม้ภูพื้นเห็นกำไลสีดำทองที่สวมอยู่บนต้นแขนของคนคนนั้นตั้งแต่แวบแรก
เขาร้องเสียงหลงทันที

"ให้ตายเถอะแม่่ง คนของเรือนจำวราศ!"

คนคนนั้นยื่นหันมองไปรอบๆ บนหินสีดำ ทันใดนั้นก็หยุดชะงักเมื่อหันมา
ทางจอ

อีกฝ่ายยกไหล่ ยกเท้าเดินเข้าหาหน้าจอ เมื่อเดินเข้ามาถึงจุดที่ใกล้ที่สุด
ก็ยกมือถอดหน้ากากออก เผยให้เห็นใบหน้าสุดหล่อเหลา ดวงตาของเขา
มีสีอ่อนจาง ยามหรีตตาลงฉายแววหิ่งห้อย ทว่าพริบตาเดียวแววดำนั้นก็เจือจาง
ไปด้วยรอยยิ้มที่มุมปาก

คนคนนั้นใช้นิ้วโป้งลูบบนเลนส์กล้องทีหนึ่ง จากนั้นก็คลี่ยิ้มอย่าง
คนที่เหนือกว่า "ที่รัก ไม้ได้รับข้อความตอบกลับจากนายเสียที เพราะงั้น
ฉันมาหานายแล้ว"

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3JMvuHv>